

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 06, 2017

Nummer 6, 2017

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:486](#) 24-03-2017

Eiser/verweester

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:484](#) 24-03-2017

Hanzevast Beleggingen B.V./Ontwikkelingsmaatschappij G4 C.V.

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2017:114](#) 17-02-2017

Nederlands-Israëlitische Instelling voor Sociale Arbeid

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:930](#) 21-03-2017

Talpa/TMG

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:1099](#) 21-03-2017

X/Watersportvereniging De Amer

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:884](#) 17-03-2017

Ontvlechting onroerend goed-BV

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:816](#) 14-03-2017

Recruit Holdings/overige aandeelhouders USG People

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:1945](#) 07-03-2017

X/A

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:780](#) 28-02-2017

Celebration Panden & Celebration Benelux

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:767](#) 28-02-2017

Stichting De Gelderhorst

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:765](#) 28-02-2017

Erven/Museum Vastgoed Groep

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:764](#) 17-02-2017

Sovereign Trust (Netherlands)

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:275](#) 03-02-2017

Ondernemingsraad Holland Casino/Holland Casino

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:3814](#) 13-09-2016

Bestuurder VvE/VvE

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2010:3076](#) 14-12-2010

Lodder/Locotax

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:2657](#) 20-03-2017

A/Stichting Y

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:2082](#) 08-03-2017

ZOWonen/A c.s.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:2101](#) 07-03-2017

Accent Tandartsen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:1248](#) 01-03-2017

Stichting bedrijfspensioenfonds voor de landbouw

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:1074](#) 22-02-2017

Utrechtse belangenvereniging

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:725](#) 15-02-2017

Stichting Vrienden van de Gaykrant (SVGK)

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:1589](#) 07-02-2017

Alkmaarse vastgoed-BV

RECHTSPRAAK

Hanzevast Beleggingen B.V./Ontwikkelingsmaatschappij G4 C.V.

Vordering van een contractspartij van een projectvennootschap tegen diens bestuurder tot schadevergoeding wegens wanprestatie door de vennootschap. 's Hofs toewijzing van die vordering op grond van frustratie van betaling en verhaal geeft volgens de Hoge Raad geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Ontwikkelingsmaatschappij G4 C.V. ('G4'), waarvan Ontwikkelingsmaatschappij G4 Beheer B.V. ('GV beheer') beherend vennoot is, heeft het project Euroborg in Groningen ontwikkeld. Gorecht 3 B.V. ('Hanzevast 3') is een projectvennootschap met Hanzevast Beleggingen B.V. ('Hanzevast Beleggingen') als bestuurder en aandeelhouder. Tussen Hanzevast en G4 is een koopovereenkomst betreffende kantoorruimte in Euroborg gesloten. Daarna hebben partijen onderhandeld over de vormgeving, waarbij G4 heeft laten weten dat uitvoering van de wensen van Hanzevast zou leiden tot meerwerk. Vervolgens heeft Hanzevast 3 zich op het standpunt gesteld dat geen overeenstemming is bereikt over de koopovereenkomst.

In dit geding vorderen G4 c.s. een verklaring voor recht dat Hanzevast 3 aansprakelijk is voor de door G4 c.s. geleden schade vanwege het niet nakomen van de koopovereenkomst. Het hof overwoog onder meer dat partijen bij het aangaan van de overeenkomst ervan uit zijn gegaan dat de projectvennootschap Hanzevast 3 de koopovereenkomst zou kunnen nakomen omdat zij dan over voldoende financiële middelen zou beschikken, en dat het de verantwoordelijkheid van de bestuurder was om Hanzevast 3 tijdig te fourneren zodat zij de overeenkomst met G4 kon nakomen. Het cassatieberoep van Hanzevast c.s. richt zich tegen het oordeel van het hof dat Hanzevast Beleggingen als bestuurder van Hanzevast 3 een ernstig persoonlijk verwijt treft en dus aansprakelijk is voor zover zij Hanzevast 3 niet van voldoende financiële middelen zou voorzien om het positief contractsbelang aan G4 te voldoen.

De Hoge Raad overweegt dat het hof het volgende in aanmerking heeft genomen. Hanzevast Beleggingen heeft, namens de daartoe opgerichte projectvennootschap, de onderhandelingen met G4 gevoerd en de koopovereenkomst ondertekend. Ingevolge die overeenkomst mocht

G4 ervan uitgaan dat Hanzevast Beleggingen ervoor zou zorgen dat Hanzevast 3 van voldoende financiële middelen zou worden voorzien om op het moment van levering de koopsom te kunnen voldoen. Ook Hanzevast Beleggingen was zich ervan bewust dat G4 daarvan uitging en om die reden geen zekerheden had bedongen. Het zou onrechtmatig tegenover G4 zijn geweest indien Hanzevast Beleggingen op het moment van de levering niet ervoor zou hebben zorggedragen dat Hanzevast 3 voldoende financiële middelen had om de koopsom te voldoen. Volgens het hof is van onrechtmatigheid eveneens sprake in dit geval, waarbij Hanzevast Beleggingen als bestuurder van Hanzevast 3 de ontbinding van de overeenkomst op onjuiste gronden heeft ingeroepen, daaruit een schadevordering van G4 jegens Hanzevast 3 is voortgevloeid en Hanzevast Beleggingen nalaat ervoor te zorgen dat Hanzevast 3 voldoende middelen heeft om die schadevordering te kunnen voldoen.

Volgens de Hoge Raad heeft het hof, door op grond van de hiervoor genoemde omstandigheden en overwegingen te oordelen dat Hanzevast Beleggingen als bestuurder van Hanzevast 3 aansprakelijk is jegens G4 omdat haar persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt, geen blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. In zijn oordeel ligt besloten dat Hanzevast Beleggingen heeft bewerkstelligd of toegelaten dat Hanzevast 3 haar verplichtingen jegens G4 niet kon nakomen, terwijl Hanzevast Beleggingen redelijkerwijze had behoren te begrijpen dat Hanzevast 3 geen verhaal zo bieden voor de schadevordering van G4 doordat Hanzevast Beleggingen Hanzevast 3 niet van financiële middelen heeft voorzien.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:484

Zaaknummer: 15/05766

Rechters: F.B. Bakels, C.A. Streefkerk, M.V. Polak, C.E. du Perron en M.J. Kroeze

Advocaten: J.W.H. van Wijk en M. Ynzonides

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Eiser/verweerster

Interne bestuurdersaansprakelijkheid voor het afleggen van een onjuiste verklaring aan een kredietverstrekker over de zekerheidspositie. Geldt het constitutieve vereiste van de voorzienbaarheid van de schade bij de externe persoonlijke bestuurdersaansprakelijkheid jegens derden ex artikel 6:162 BW ook bij interne aansprakelijkheid ex artikel 2:9 BW? De Hoge Raad doet het cassatieberoep af met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

Eiser is sinds 1995 bestuurder en aandeelhouder van verweerster en haar zustervennootschap A B.V. en heeft in 2001 een pandakte getekend waarin een eerste pandrecht is gevestigd op de goederen van verweerster ten gunste van A B.V. tot zekerheid van betaling van de vorderingen van A B.V. ABN AMRO is de huisbankier van verweerster. In augustus 2004 heeft eiser als bestuurder van verweerster een tweede pandakte ondertekend en geregistreerd waarin een pandrecht is opgenomen op de bedrijfsinventaris van verweerster ten gunste van ABN AMRO. In de akte is echter opgenomen dat er geen ander pandrecht rust op de inventaris en dat ABN AMRO een eerste pandrecht heeft op de goederen. ABN AMRO heeft eiser verzocht om duidelijkheid te verschaffen over deze twee pandakten. In dat kader heeft zij verweerster ondergebracht bij de afdeling Bijzonder Beheer en de kredietrelatie beëindigd, waardoor verweerster een liquiditeitsprobleem kreeg. In beide feitelijke instanties is geoordeeld dat sprake is van onbehoorlijk bestuur door eiser en dat eiser hiervan een ernstig verwijt is te maken. In cassatie klaagt eiser dat het hof heeft miskend dat voor het aannemen van een ernstig verwijt in de zin van artikel 2:9 BW het noodzakelijk is dat eiser, ten tijde van het ondertekenen van de pandakte voor ABN AMRO, wist of behoorde te weten dat verweerster daardoor schade zou lijden.

De Hoge Raad verwerpt het cassatieberoep met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

In zijn conclusie vóór dit arrest geeft A-G Hartlief een overzicht van de uitgangspunten bij bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:9 en 6:162 BW en komt onder verwijzing naar cassatierechtspraak (waaronder *Staleman/Van de Ven*, *Ontvanger/Roelofsen* en *RCI Financial*

Services) tot de slotsom dat het constitutieve vereiste van de voorzienbaarheid van de schade dat geldt bij de externe persoonlijke aansprakelijkheid van de bestuurder jegens derden op grond van artikel 6:162 BW, niet in algemene zin als constitutief vereiste geldt bij de interne aansprakelijkheid jegens de vennootschap op grond van artikel 2:9 BW. Zijn conclusie strekt daarom tot verwerping.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:486

Zaaknummer: 16/01331

Rechters: C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, M.V. Polak en T.H. den Tanja-van Broek

Advocaten: J.H. van Gelderen en J.W.H. van Wijk

Wetsartikelen: 81 RO

RECHTSPRAAK

X/Watersportvereniging De Amer

Vordering tot vernietiging van de opzegging van het lidmaatschap van een watersportvereniging. Het hof bekrachtigt de in eerste aanleg uitgesproken afwijzing. Appellant heeft ongefundeerde beschuldigingen aan het adres van het bestuur geuit en is niet (voldoende) ingegaan op pogingen om daarover een gesprek aan te gaan, zodat het bestuur in redelijkheid tot het voornoemde besluit heeft kunnen komen.

In 2012 ontvangt het bestuur van geïntimeerde, watersportvereniging De Amer ('de vereniging'), een brief van appellant, een van de leden van de vereniging, waarin hij aangeeft het vermoeden te hebben dat hij en andere leden van de vereniging ernstig worden benadeeld door het bestuur. In reactie hierop heeft het bestuur appellant uitgenodigd om de inhoud van de brief te bespreken; appellant gaat niet op de uitnodiging in. Vervolgens schrijft appellant in 2013 meerdere brieven naar de Belastingssamenwerking West-Brabant, de FIOC-ECD en de Koninklijke Nederlandse Watersport Bond, waarin hij het bestuur beschuldigt van diverse frauduleuze handelingen, onder meer waterverbruik buiten de watermeter om, onjuiste weergave van het kasgeld en de kasbonnen, het zwart betalen van ingehuurd personeel en verhuur van ligplaatsen zonder factuur of met onjuiste facturering. Deze onderwerpen worden besproken tijdens een in 2013 gehouden algemene ledenvergadering en een maand later bericht het bestuur dat zij unaniem heeft besloten om het lidmaatschap van appellant op te zeggen, omdat het bestuur van oordeel is dat het redelijkerwijze van de vereniging niet gevegd kan worden om het lidmaatschap te laten voortduren vanwege de handelwijze van appellant om de vereniging bij collega-verenigingen en bij meerdere instanties in een kwaad daglicht te stellen. In eerste aanleg vordert appellant dat het bestuursbesluit wordt vernietigd wegens strijd met de redelijkheid en billijkheid (art. 2:8 jo. 2:15 lid 1 sub b BW). De rechtbank heeft de vordering afgewezen, omdat zij van oordeel is dat appellant zich gezien de gedeeltelijk algemene en ernstige aard van zijn aan het bestuur of individuele bestuursleden geuite beschuldigingen zonder dat deze voldoende waren onderbouwd, niet heeft gedragen conform de eisen van redelijkheid en billijkheid. Het bestuur kon aldus in redelijkheid van

oordeel zijn dat het redelijkerwijs van de vereniging niet langer kon worden geleverd het lidmaatschap van appellant te laten voortduren, aldus de rechtbank. Daartegen richt zich het hoger beroep.

Het hof overweegt dat van al deze beschuldigingen alleen vaststaat dat het waterverbruik niet juist is gemeten. Bij gebreke aan enige verdere, concrete en feitelijke onderbouwing van de stelling dat het (bestuur van) de vereniging heeft gefraudeerd of gesjoemeld, zal niet aan de bewijslevering toegekomen worden, aldus het hof. Het hof komt tot de slotsom dat het bestuur van de vereniging in redelijkheid tot dit besluit heeft kunnen komen en dat dit besluit niet in aanmerking komt voor vernietiging op grond van art. 2:15 lid 1 sub b BW.

Het hof bekrachtigt het vonnis waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:1099

Zaaknummer: 200.177.146_01

Rechters: M.G.W.M. Stienissen, P.M. Arnoldus-Smit en J.R. Sijmonsma

Advocaten: C.A. Gobbens en R.A.J. Zomer

Wetsartikelen: 2:8 BW en 2:15 lid 1 sub b BW

RECHTSPRAAK

Talpa/TMG

OK; enquête Telegraaf Media Groep ('TMG'). Verzoek tot het gelasten van een enquête en het treffen van onmiddellijke voorzieningen in de vorm van een onafhankelijk commissaris en een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van TMG. De OK wijst de verzoeken af.

In deze zaak hebben Dasym Investments II B.V. en Talpa Beheer B.V. ('Talpa c.s.') de OK verzocht om een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van TMG over de periode vanaf 1 juli 2016 tot de datum van de beschikking waarbij het onderzoek wordt bevolen en bij wijze van onmiddellijke voorziening een onafhankelijke commissaris van TMG te benoemen aan wie exclusief de bevoegdheid toekomt met betrekking tot het biedingsproces, de benoeming/het ontslag van bestuurders en de vertegenwoordiging van TMG bij alle rechtshandelingen tussen TMG enerzijds en Mediahuis, VPE en Talpa Holding anderzijds. Daaraan hebben Talpa c.s. kort samengevat ten grondslag gelegd dat de raad van commissarissen van TMG in strijd met de redelijkheid en billijkheid en met heersende opvattingen over goede corporate governance hebben gehandeld door:

- a. zonder goede reden terug te komen van de publiekelijk gedane toezegging over een gelijk speelveld in de bidingenstrijd rond TMG en zodoende stellig gewekte verwachtingen niet te honoreren;
- b. met oneigenlijke argumenten de regie naar zich toe te trekken en de beide leden van de raad van bestuur te schorsen;
- c. het voeren van exclusieve onderhandelingen met het Consortium (Mediahuis en VPE, tezamen in bezit van 59,26 procent van de aandelen in TMG), met het terzijde schuiven van Talpa Holding, uitmondend in een aanbeveling van het bod van het Consortium, dat inferieur is aan het bod van Talpa Holding, met onvoorwaardelijke en onnodige overdracht van de controle over TMG aan het Consortium, ook als dat bod volledig faalt; en
- d. de onafhankelijkheid van de raad van commissarissen prijs te geven door zijn handelen uitsluitend af te stemmen op en te rechtvaardigen met de bewering van de leden van het

Consortium dat zij hun aandelen in TMG nooit zullen verkopen.

De OK overweegt vooreerst, met betrekking tot het al dan niet aanwezige tegenstrijdige belang bij commissarissen Van Puijenbroek en Van den Belt, dat hun functioneren geen aanleiding vormt om aan een juist beleid te twijfelen, omdat de gekozen gedragslijn overeenstemt met de wettelijke regeling inzake tegenstrijdig belang en het daarover bepaalde in de corporate governance-code.

In verband met de tussen TMG en VPE gesloten en als Undertaking aangeduide overeenkomst hebben Talpa c.s. zich op het standpunt gesteld dat de Undertaking een door TMG afdwingbare verplichting van VPE inhoudt op grond waarvan VPE gehouden is haar aandelen in TMG aan te bieden onder het door Talpa Holding uit te brengen bod, nu dit bod voldeed aan alle voorwaarden van de Undertaking. Te dien aanzien overweegt de OK dat de toezegging van VPE om haar aandelen aan te bieden onder een 'superieur bod' afhankelijk is van het oordeel van VPE zelf daarover, en het niet voor de hand ligt dat VPE de uiteindelijke zeggenschap over haar belang uit handen heeft willen geven. De OK neemt aan dat VPE met de ondertekening van de Undertaking het beschikkingsrecht over haar belang in TMG niet verdergaand heeft beperkt dan conform de tekst van de Undertaking. Het staat haar dan ook vrij haar belang niet aan te bieden onder een hoger concurrerend bod, aldus de OK.

Wat betreft de niet gehonoreerde publiekelijk gedane toezeggingen en de gewekte verwachtingen overweegt de OK dat uit een persbericht (waarin staat dat TMG een gelijk speelveld voor het Consortium en Talpa Holding creëert door Talpa Holding toegang te geven tot dezelfde informatie als waartoe het Consortium toegang heeft en dat TMG het in haar belang acht om een transparant proces te voeren met betrekking tot beide alternatieven) blijkt dat in de mededelingen van TMG over het *level playing field* de nadruk ligt op gelijke toegang van beide bidders tot informatie van TMG. De OK acht het begrijpelijk dat TMG vanaf 28 februari 2017 haar aandacht primair richtte op het bereiken van overeenstemming met het Consortium over het fusieprotocol. Zowel het Consortium als Talpa hadden toen namelijk beiden al hun *due diligence* gedaan en Consortium zou op 8 maart 2017 haar biedingsbericht indienen.

De OK behandelt voorts de vraag of het aangaan van het fusieprotocol door TMG in de gegeven omstandigheden een gegronde reden is om aan een juist beleid te twijfelen. Hierover overweegt de OK dat TMG zich niet vanwege het onderhandelingsresultaat met betrekking tot het fusieprotocol had dienen te onthouden van een aanbeveling van het bod van het Consortium. Weliswaar heeft Talpa een hoger bod aangekondigd maar het is niet te verwachten dat dit bod gestand zal worden gedaan, gelet op de door Talpa steeds genoemde gestanddoeningsdrempels en de omstandigheid dat de leden van het Consortium niet bereid

zijn en in beginsel niet verplicht zijn hun aandelen aan Talpa aan te bieden, aldus de OK.

De OK oordeelt verder dat het begrijpelijk is dat het geduld van de raad van commissarissen uitgeput was en dat de raad van commissarissen zich genoodzaakt zag om in het belang van TMG en met gebruikmaking van zijn bevoegdheid tot schorsing van de leden van de raad van bestuur zeker te stellen dat het fusieprotocol ondertekend werd. In de procedurele aspecten van de schorsing ziet de OK vooralsnog geen gegronde reden om aan een juist beleid of een juiste gang van zaken te twijfelen. Volgens de OK zijn er onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de raad van commissarissen in strijd met artikel 2:8 BW of andere beginselen heeft gehandeld.

De OK wijst de verzoeken af en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:930

Zaaknummer: 200.211.035/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar, M.M.M. Tillema, P.R. Baart en M.A. Scheltema

Advocaten: A.F.J.A. Leijten, M.J. Ubbens, A.R.J. van Croiset Uchelen, C.J.C. de Brauw, M. Holtzer, M.E.

Coenraads, G.N.H. Kemperkink, S.M. Maarschalkerweerd, B.W. Roelvink, H.J. de Kluiver, M.L.

Verhoeven-de Vries Lentsch, J.W. de Boer, D.A.M.H.W. Strik, E.E.U. Vroom, Mr. J. Hagers, G.F.E. Koster,

mr. dr. L.C.J. Sprengers, J.F. Ouwehand, D.J.F.F.M. Duynstee en S. Perrick

Wetsartikelen: 2:345 BW en 2349a BW

RECHTSPRAAK

A/Stichting Y

Vordering in kort geding van terminaal zieke patiënte tegen de (bestuurders van de) stichting, die opgericht is ten behoeve van een crowdfundingactie voor de bekostiging van haar uitvaart, tot uitkering van het opgehaalde bedrag. De voorzieningenrechter wijst de vordering af wegens strijdigheid met het statutaire doel van de stichting.

In deze zaak draait het om het doel van een stichting die is opgericht ten behoeve van een crowdfundingactie. Eiseres ('A') lijdt aan kanker en heeft gehoord dat zij in Nederland is uitbehandeld. Daarop zijn vrienden van A, waaronder gedaagde sub 2 ('B') een crowdfundingactie gestart om de uitvaart van A te kunnen bekostigen, nu zij door haar ziekte geen uitvaartverzekering heeft kunnen afsluiten. Tijdens deze crowdfundingactie hebben zij een stichting ('X') om hulp gevraagd. Stichting X heeft haar website en haar fundraisingapplicatie ter beschikking gesteld tot het moment dat de vrienden van A een eigen stichting hadden opgericht, 'stichting Y', en toegezegd de gelden te zullen bewaren en over te maken wanneer stichting Y is opgericht. De crowdfundingactie is een groot succes. Op een gegeven moment wordt A door een Belgische dokter op een behandeling in zijn ziekenhuis gewezen en A ondergaat deze behandeling. Vervolgens vraagt A begin december 2016 aan stichting X om haar het geld uit te keren. X weigert dit. Eind december 2016 is stichting Y opgericht en heeft als statutair doel: 'het meebetalen aan kosten voor behandeling van A en het mogelijk maken van een waardige uitvaart voor jongeren zonder uitvaartverzekering'. Enkele dagen later wordt het eerste doel veranderd in: 'het meebetalen aan de uitvaart van A'; het tweede doel blijft hetzelfde. B is samen met gedaagde sub 3 ('C') bestuurder van stichting Y. In januari 2017 heeft stichting X al het geld overgemaakt aan stichting Y.

A vordert in dit kort geding stichting Y en haar bestuurders B en C hoofdelijk te veroordelen tot het overmaken van het ontvangen geld aan haar. A stelt dat zij rechthebbende is en dat Y het geld zonder recht of titel onder zich houdt.

De voorzieningenrechter overweegt dat voor toewijzing van een geldvordering in kort geding

vast moet komen te staan dat er een grote mate van waarschijnlijkheid is dat een bodemrechter de vordering zal toewijzen en dat er sprake is van onverwijlde spoed. De voorzieningenrechter oordeelt dat niet aannemelijk is geworden dat de gelden rechtstreeks aan A zijn geschonken ter haar vrije besteding en dat Y daardoor de gelden zonder recht of titel onder zich houdt. Het is duidelijk dat de gelden zijn ingezameld om de uitvaart van A te bekostigen. Voor hoofdelijke veroordeling tot betaling is geen plaats. De voorzieningenrechter kan niet vaststellen of de formulering van de doelstelling in de eerste statuten enkel een fout of een slordigheid betrof. Dat A nu wellicht voor kosten komt te staan die haar zorgverzekering niet dekt, is te betreuren, maar dit maakt het oordeel niet anders.

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:2657

Zaaknummer: C-09-527621-KG ZA 17-251

Rechters: G.P. van Ham

Wetsartikelen: 7:175 BW

RECHTSPRAAK

Ontvlechting onroerend goed-BV

OK, enquête. De bloot eigenaar van aandelen verzoekt het gelasten van een enquête en het treffen van onmiddellijke voorzieningen. De OK wijst de verzoeken af bij gebreke aan gegronde redenen om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken.

Verzoeker, bloot eigenaar van aandelen in F, verzoekt de OK een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van F (vennootschappen B-D gezamenlijk). Daarnaast verzoekt zij om schorsing van bestuurder G en de benoeming van een derde als bestuurder als onmiddellijke voorziening. Aan het verzoek tot enquête legt zij ten grondslag dat:

- (i) een goede governance ontbreekt bij F (jaarrekeningen zijn onder meer niet tijdig gedeponereerd en later gewijzigd);
- (ii) sprake is van een ongeoorloofde verstrengeling van de belangen van de vennootschappen en bestuurder G;
- (iii) verzoeker (als bloot eigenaar van aandelen in F) onvoldoende dan wel gebrekkige informatie heeft ontvangen en
- (iv) de continuïteit van de ondernemingen van de vennootschappen in gevaar is (een businessplan ontbreekt).

De OK oordeelt dat de aangevoerde gronden niet kunnen leiden tot toewijzing van het verzoek omdat er geen gegronde redenen zijn om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken. Wat (i) betreft, overweegt de OK dat F heeft toegegeven dat de jaarrekeningen niet tijdig zijn gedeponereerd, maar dat hij in de toekomst zorg zal dragen voor tijdige deponering. Latere wijzigingen in de vastgestelde jaarrekeningen raken de juistheid van de jaarrekeningen niet en zijn volgens de OK voldoende toegelicht door F. Tevens is naar het oordeel van de OK geen sprake van uitholling van het vermogen van de vennootschappen door winstuitkeringen die uit het vrij uitkeerbare vermogen afkomstig zijn. Over (ii) oordeelt de OK dat het desbetreffende verwijt onvoldoende handen en voeten heeft gekregen en het

karakter van een verdachtmaking heeft. De in (iii) gestelde onvolledige of gebrekkige informatievoorziening aan verzoeker is volgens de OK onvoldoende gesteld/gebleken; daarbij komt dat er tijdens de algemene vergaderingen voldoende gelegenheid was om informatie in te winnen en verzoeker ruimschoots van informatie over het reilen en zeilen van de vennootschappen is voorzien. Met betrekking tot (iv) zijn volgens de OK geen feiten en omstandigheden gesteld die duiden op een gevaar voor de continuïteit van de ondernemingen. Het gevoerde beleid is conservatief en bevat een helder plan.

De OK wijst de verzoeken af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:884

Zaaknummer: 200.203.827/01 OK

Rechters: M.M.M. Tillema, J. den Boer en A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar

Advocaten: R.J.R.M. de Bok, F.M. Peters, M.D. Hazenberg, A.J. van Wees, R.C. de Mol en M.H.J. van Rest

Wetsartikelen: 2:350 BW

RECHTSPRAAK

Recruit Holdings/overige aandeelhouders USG People

OK. Uitstotingsregeling na openbaar bod. Is de vennootschap omgezet in een besloten vennootschap en is voldaan aan de negentig procent-drempel in het kader van het prijsvermoeden van artikel 2:359c BW?

USG People N.V. ('USG People') is actief op het gebied van arbeidsmarktdiensten. De aandelen in het geplaatste kapitaal van USG People waren genoteerd aan Euronext Amsterdam. Eiseres ('Recruit Holdings') heeft bij biedingsbericht een openbaar bod uitgebracht op alle aandelen in het kapitaal van USG People. Op 12 mei 2016 heeft een AVA van USG People plaatsgevonden, waarin het openbaar bod door Recruit Holdings is toegelicht en waarin door de aandeelhouders is besloten dat USG People in een besloten vennootschap wordt omgezet. In de onderhavige procedure vordert Recruit Holdings dat de overige 1,32 procent aandelen in het kapitaal van USG People zullen worden overgedragen aan Recruit Holdings tegen een door de OK te bepalen prijs/waarde. Bij tussenarrest (ECLI:NL:GHAMS:2016:4658) heeft de OK Recruit Holdings in de gelegenheid gesteld zich uit te laten over de vraag of de voorgenomen omzetting in een besloten vennootschap heeft plaatsgevonden en wat de consequenties hiervan zijn.

De OK overweegt dat uit de stellingen van Recruit Holdings en de overgelegde akte van omzetting volgt dat USG People op 22 juli 2016 is omgezet van een naamloze vennootschap in de besloten vennootschap USG People. Aangezien de omzetting heeft plaatsgevonden nadat de dagvaarding is uitgebracht, heeft Recruit Holdings volgens de OK gedaagden juist gedagvaard. Door de omzetting zijn degenen die destijds aandeelhouder in USG People (N.V.) waren thans aandeelhouders in USG People B.V.

Voorts overweegt de OK dat Recruit Holdings ook bij akte diende toe te lichten of zij de negentig procent-drempel heeft gehaald, zoals is vereist in het kader van het prijsvermoeden van artikel 2:359c BW. Recruit Holdings heeft in de akte gesteld dat zij 98,6 procent van de aandelen heeft verworven waar het bod betrekking op had. Deze aandelen zijn verworven onder de voorwaarden van het bod, daaronder uitdrukkelijk begrepen de prijs (de bij het bod aangeboden tegenprestatie) en binnen de voor aanvaarding en gestanddoening van het bod

gestelde termijnen, in overeenstemming met artikel 2:359c lid 6 BW. Op grond van deze stelling, alsmede de schriftelijke verklaringen van de notaris en de ING stelt de OK vast dat Recruit Holdings 98,6 procent van de aandelen heeft verworven als gevolg van aanmelding onder het openbaar bod. Nu de negentig procent-drempel is gehaald en geen feiten of omstandigheden zijn gebleken die meebrengen dat afgeweken moet worden van het wettelijk vermoeden, acht de OK de bij het bod geboden tegenprestatie van € 17,50 per aandeel een billijke prijs.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:816

Zaaknummer: 200.197.034/01

Rechters: G.C. Makkink, A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar en A.J. Wolfs

Advocaten: D.A.M.H.W. Strik

Wetsartikelen: 2:359c BW

RECHTSPRAAK

ZOWonen/A c.s.

Aansprakelijkheid voormalig bestuurders van een woningstichting in verband met onterecht ontvangen vergoedingen en privéuitgaven ten laste van de stichting, alsmede ontoelaatbare betrokkenheid als privépersoon bij onroerendgoedtransacties ten behoeve van de stichting. De rechtbank acht een tegenstrijdig belang aanwezig en veroordeelt de bestuurders tot terugbetaling van de betalingen/onttrekkingen op grond van onverschuldigde betaling, ongerechtvaardigde verrijking, onrechtmatige daad en/of bestuurdersaansprakelijkheid.

Gedaagde sub 1 ('A') is de zoon van gedaagde sub 2 ('B'). Met ingang van 1 juni 2007 heeft A zijn vader B opgevolgd als bestuurder van eiseres ('ZOWonen', rechtsopvolgster van Vitaal Wonen), een relatief kleine woningcorporatie met als doelstelling het leveren van woonruimte aan degenen die daar niet in voldoende mate zelf in kunnen voorzien. A is verder DGA van gedaagde sub 4 ('Wonen Plus'), die op haar beurt vijftig procent van de aandelen houdt in gedaagde sub 3 ('Domez'). In de onderhavige procedure vordert ZOWonen veroordeling van A, B, Wonen Plus en Domez tot terugbetaling van diverse door ZOWonen aan hen betaalde bedragen in de periode 1 januari 2005 tot en met januari 2013. ZOWonen baseert haar vorderingen op onverschuldigde betaling, ongerechtvaardigde verrijking, onrechtmatige daad en onbehoorlijke taakvervulling als bestuurder. Bij tussenvonnis van 1 april 2015 heeft de rechtbank het op artikel 6 EVRM en fundamentele beginselen van burgerlijk procesrecht gegronde niet-ontvankelijkheidsverweer van gedaagden verworpen. In het onderhavige vonnis worden de vorderingen van ZOWonen inhoudelijk beoordeeld.

De rechtbank wijst allereerst af een drietal prealabele beroepen op verjaring, rechtsverwerking en artikel 7:661 BW (waarin staat dat, indien een werknemer in de uitvoering van zijn arbeidsovereenkomst schade toebrengt aan zijn werkgever, hij niet aansprakelijk is jegens de werkgever tenzij de werknemer opzet of bewuste roekeloosheid kan worden verweten). Daartoe overweegt de rechtbank onder meer en kort gezegd dat (i) met het beginsel dat bij een

rechtspersoon de wetenschap van diens bestuurder wordt toegerekend aan de rechtspersoon in het onderhavige geval geen rekening kan worden gehouden aangezien A, vanwege de op dit punt tegenstrijdige belangen van hem en ZOWonen, geen belang had bij stuiting van de verjaring van de rechtsvordering, (ii) er geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn op grond waarvan bij A het gerechtvaardigde vertrouwen zou kunnen zijn gewekt dat ZOWonen haar rechtsvorderingen niet (meer) geldend zou maken, en (iii) aan A als bestuurder, vanwege zijn autonome positie ten opzichte van de rechtspersoon, hogere eisen moeten worden gesteld waar het gaat om zijn handelen in overeenstemming met de belangen van de rechtspersoon, waarbij niet past dat, wanneer hij daarmee in strijd handelt, hij daar eerst in uitzonderlijke gevallen aansprakelijk voor zou kunnen worden gehouden.

ZOWonen vordert allereerst terugbetaling van te veel betaald salaris. Te dien aanzien overweegt de rechtbank onder meer dat B een hoger basissalaris aan A heeft toegekend dan zijn arbeidsovereenkomst rechtvaardigde, zonder instemming van de RvT die daartoe bij uitsluiting bevoegd was ingevolge de (destijds geldende) statuten. Van een tegenstrijdig belang tussen B en ZOWonen is volgens de rechtbank ontegenzeggelijk sprake indien het de vaststelling van de bezoldiging van de zoon van de directeur (A) door die directeur (B) betreft (HR 29 juni 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA0033). De rechtbank overweegt voorts dat de omstandigheid dat door een bestuurder is gehandeld in strijd met statutaire bepalingen die de rechtspersoon beogen te beschermen, moet worden aangemerkt als een zwaarwegende omstandigheid, die in beginsel de aansprakelijkheid van de bestuurder op grond van artikel 2:9 BW vestigt (HR 29 november 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE7011), terwijl omstandigheden die dit anders kunnen maken niet zijn aangevoerd. B treft dan ook volgens de rechtbank een ernstig verwijt en heeft als zodanig (eveneens) onrechtmatig gehandeld zodat hij aansprakelijk is voor de schade die uit dit handelen voortvloeit. De rechtbank acht voorts A aansprakelijk voor terugbetaling van het onverschuldigd aan hem betaalde bedrag.

ZOWonen vordert voorts terugbetaling van aan A betaalde reiskostenvergoeding en kilometerdeclaraties. De rechtbank is van oordeel dat voor deze betalingen geen grondslag te vinden is in de arbeidsovereenkomst, statuten of cao en dat de RvT er nooit toestemming voor heeft gegeven, zodat de reiskostenvergoeding en kilometerdeclaraties door A moeten worden terugbetaald op grond van onverschuldigde betaling, ongerechtvaardigde verrijking, onrechtmatige daad en/of bestuurdersaansprakelijkheid, waarbij het niet van slecht werkgeverschap getuigt dat ZOWonen de aldus betaalde bedragen terugvordert omdat A zonder toestemming van het bevoegd gezag noch op basis van een andere rechtsgrond zichzelf een vergoeding voor woon-werkverkeer heeft laten uitbetalen.

Ten aanzien van een vordering die voortvloeit uit een lening voor de privéauto van A slaagt het beroep op rechtsverwerking naar het oordeel van de rechtbank wél, omdat bij A het

gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat ter zake van de geldlening geen sprake meer was van een aanspraak van ZOWonen die geldend gemaakt kon worden. Dat ligt volgens de rechtbank anders voor de door ZOWonen betaalde facturen voor onderhoudskosten van die privéauto, omdat zulks zonder grondslag is gebeurd. Evenmin ziet de rechtbank grondslag voor (onder meer) de opname van een groot bedrag aan contant geld door A, de boeking van diverse privéfacturen van A op projecten van ZOWonen, betaling van facturen/declaraties ten behoeve van diners en lunches, betaling van privégesprekken met een zakelijke telefoon, en vergoeding van bepaalde kosten verbonden aan het lidmaatschap van de Limburgse Vastgoed Sociëteit ('LVS'). Voorts oordeelt de rechtbank dat A in strijd met zijn arbeidsovereenkomst geen toestemming heeft gevraagd aan de RvT voor de betalingen door ZOWonen van de door hem als relatiegeschenken (wijn) bestempelde uitgaven.

Ten slotte is A door B betrokken als adviseur en begeleider bij een project tegen een tarief van 3,5 procent van de aanneemsom exclusief BTW, terwijl uit de notulen blijkt dat de RvT andersluidende afspraken met B had gemaakt. De rechtbank oordeelt dat hier sprake was van een tegenstrijdig belang en anders in elk geval van een onbevoegd gegeven opdracht. Met betrekking tot de honderden door B gedeclareerde uren overweegt de rechtbank dat B geen fatsoenlijke boekhouding heeft gevoerd, zijn werkzaamheden aan ZOWonen niet kan specificeren, de facturen zonder (valide reden) zijn geantedateerd en het op zijn minst opmerkelijk is dat in de administratie van ZOWonen niet méér is terug te vinden dan de twee bouwverslagen en enkele door B afgetekende bescheiden, hetgeen niet te verwachten is als B inderdaad voor honderden uren werkzaamheden heeft verricht. In het licht hiervan is de rechtbank van oordeel dat B tot het bedrag van de facturen ongerechtvaardigd is verrijkt en ZOWonen tot dat bedrag is verarmd.

De rechtbank wijst de vorderingen toe.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:2082

Zaaknummer: C/03/186784 / HA ZA 14-17

Rechters: I.M. Etman, B.R.M. de Bruijn en G.M. Drenth

Advocaten: P. Caris en A.J.L.J. Pfeil

Wetsartikelen: 2:9 BW, 3:309 BW, 3:310 BW, 3:320 BW, 3:321 BW, 6:162 BW, 6:203 BW, 6:212 BW en 7:661 BW

RECHTSPRAAK

Accent Tandartsen

Kort geding vordering tot nakoming maatschapsovereenkomst tandartsenpraktijk. Patiëntenbestand van volledig arbeidsongeschikt geraakte maat blijft tegen een redelijke vergoeding in beginsel beschikbaar voor de maatschap.

Eiser sub 1, eiseres sub 2 en gedaagde zijn tandartsen en hebben in 2013 een kostenmaatschap opgericht om voor onbepaalde tijd in samenwerking met elkaar doch zelfstandig en voor eigen rekening en risico de tandartspraktijk 'Accent Tandartsen' te voeren met een gelijke deling van kosten, waarbij ieder zijn eigen patiëntenbestand houdt. Uit de maatschapsovereenkomst blijkt dat de samenwerking voor de duur van ten minste vijf jaar niet kan worden opgezegd in verband met de hoge aanvangskosten van de maatschap. In 2015 is gedaagde volledig arbeidsongeschikt geraakt, waarop eisers gezamenlijk de maatschap hebben voortgezet. In de maatschapsovereenkomst is opgenomen dat gedaagde bij een dergelijk geval recht heeft op een bedrag dat gelijk is aan de waarde van diens aandeel in het vermogen van de maatschap. Uit de maatschapsovereenkomst blijkt echter niet wat in een dergelijk geval moet gebeuren met het patiëntenbestand van gedaagde.

Eisers vorderen in het onderhavige kort geding dat gedaagde op straffe van een dwangsom wordt veroordeeld om de maatschapsovereenkomst na te komen door maandelijks bij te dragen aan de kosten van de maatschap en wordt verboden om zijn patiëntenbestand door te verkopen aan een derde zonder opvolging van gedaagde in de maatschap.

De voorzieningenrechter overweegt dat in de maatschapsovereenkomst voor de voortzetting van de maatschap met overgebleven maten is opgenomen dat onder het vermogen van de maatschap wordt begrepen alle aan de uitoefening van de praktijk dienstige materiële zaken, ook indien deze tot het persoonlijk ondernemingsvermogen van gedaagde behoren en dat voor de vraag inzake de overdracht van het patiëntenbestand zo veel mogelijk moet worden aangesloten bij de bedoeling van partijen bij het aangaan van de maatschap en dat, gelet op het belang van het patiëntenbestand voor de maatschap in verband met de aanvangskosten en de toedeling van het aandeel van gedaagde in het vermogen van de maatschap (waaronder alle

aan de uitoefening van de praktijk dienstige materiële zaken) aan de overgebleven maten met de verplichting om gedaagde te compenseren, het patiëntenbestand tegen een redelijke vergoeding in beginsel beschikbaar moet blijven voor de maatschap. De voorzieningenrechter overweegt verder dat gedaagde recht heeft op een voorschot op de vergoeding voor zijn vertrek uit de maatschap en de overdracht van zijn patiëntenbestand waardoor de vordering voor een beperkte duur van twee maanden zal worden toegewezen in welke periode eisers de financiering van het voorschot kunnen rondkrijgen en indien nodig een betalingsregeling kunnen treffen met gedaagde.

De voorzieningenrechter oordeelt dat gedaagde gedurende twee maanden het patiëntenbestand niet mag overdragen aan een derde zonder overname van diens positie in de maatschap.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 07-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:2101

Zaaknummer: C/03/231738 / KG ZA 17-66

Advocaten: J.O.I. Lelieveld en G.J.J.A. van Zeijl

RECHTSPRAAK

X/A

Vordering van een verhuurder tegen de bestuurder van haar huurder tot betaling van achterstallige huurpenningen. Het hof heeft in dit tussenarrest de bestuurder toegelaten tot het bewijs van zijn bevrijdend verweer dat de huurovereenkomst met wederzijds goedvinden is beëindigd en hem de mogelijkheid geboden zijn verweer tegen de gestelde selectieve betaling nader te onderbouwen.

Geïntimeerde ('X') is eigenaar en verhuurder van een kantoorpand. Dit kantoorpand verhuurde X aan C.M. Consultancy BV ('Consultancy'). Deze overeenkomst liep tot 2012. Consultancy werd hierbij indirect vertegenwoordigd door appellant ('A') als bestuurder. In 2011 heeft A de huurovereenkomst opgezegd en aangegeven dat hij een nieuwe huurder had: Netwerkkantoren Exploitatie B.V. ('Exploitatie'). Bestuurder en enig aandeelhouder van Exploitatie is Netwerkkantoren Beheer B.V. (Beheer). A is bestuurder van Beheer en middellijk bestuurder van Exploitatie. X heeft het kantoorpand in 2012 verhuurd aan Exploitatie. De overeenkomst loopt tot 2019 met een opzegtermijn van een jaar. Intussen was er een achterstand ontstaan over 2011 in de huurbetalingen door Consultancy en ook in de overeenkomst met Exploitatie. In 2013 heeft Exploitatie het pand verlaten zonder de huurovereenkomst op te zeggen. In de onderhavige procedure vordert X ontbinding van de huurovereenkomst en ontruiming van het pand, alsmede hoofdelijke veroordeling van A en Exploitatie tot betaling van de achterstallige huurpenningen. De kantonrechter heeft de vordering op Consultancy afgewezen maar A en Exploitatie hoofdelijk veroordeeld tot betaling van de huurachterstand. Hiertegen richt zich het hoger beroep.

Het hof stelt vast dat alleen de vordering van X op Exploitatie nog ter discussie staat. Volgens het hof staat vast dat de huurovereenkomst niet tijdig is opgezegd (deze liep tot 2014 met een verlengingsmogelijkheid van vijf jaar) en dat er sprake was van een huurachterstand per september 2013. Partijen verschillen nog over de periode waarin de huurschuld is ontstaan. A stelt dat de huurovereenkomst in 2013 in onderling overleg rechtsgeldig is opgezegd en dat de huurschuld dus enkel tot september 2013 kan worden gevorderd. Dit is volgens het hof een

bevrijdend verweer waarvoor A wordt toegelaten tot bewijslevering. Indien A slaagt in het leveren van tegenbewijs en de vordering enkel nog de periode tot datum opzegging betreft, moet nog worden beoordeeld of A voor het ontstaan van deze huurschuld persoonlijk aansprakelijk is. Aan deze vordering heeft X ten grondslag gelegd dat A als bestuurder van Exploitatie persoonlijk aansprakelijk is voor de schade die X lijdt door de niet-nakoming door Exploitatie. X stelt dat A onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld en dat A persoonlijk een ernstig verwijt gemaakt kan worden. Hieraan legt X ten grondslag dat A heeft bewerkstelligd dat Exploitatie haar verplichtingen niet kon nakomen door zonder de huurovereenkomst te beëindigen het pand te verlaten om de activiteiten onder een andere naam voort te zetten en de inkomsten die Exploitatie verwierf over te hevelen. Alle andere schuldeisers zijn voldaan, behalve A. Het hof oordeelt dat de stelplicht en de bewijslast van de vordering op A bij X ligt nu X heeft gesteld dat A de inkomsten heeft overgeheveld naar een andere vennootschap. Daarbij geldt wel dat van A verwacht mag worden dat hij ter onderbouwing van zijn verweer concrete informatie verschaft betreffende de feiten die in zijn domein liggen, zoals administratiegegevens. Nu de informatie in dit hoger beroep weer zeer summier is, stelt het hof A in de gelegenheid om aanvullende informatie te verstrekken. Ook stelt het hof A in de gelegenheid om tegenbewijs te leveren ten opzichte van de periode waarin de huurschuld is ontstaan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:1945

Zaaknummer: 200.176.149/01

Rechters: H. de Hek, I. Tubben en I.F. Clement

Advocaten: F. Klemann en A. Arslan

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Stichting bedrijfspensioenfonds voor de landbouw

Vordering van een bedrijfspensioenfonds tegen de (indirect) bestuurder van een aangesloten vennootschap tot betaling van niet afgedragen pensioenpremies en werkgeversbijdragen op grond van onrechtmatige daad. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van bestuurdersaansprakelijkheid wegens bewuste non-afdracht of betalingsonwil.

Stichting bedrijfspensioenfonds voor de landbouw ('de stichting') is een pensioenfonds voor werknemers in de agrarische sector. Gedaagde is van 1987 tot en met 2012 enig bestuurder geweest van BV 1 en in vrijwel diezelfde periode statutair bestuurder van BV 2. Deze vennootschappen waren als werkgevers wettelijk verplicht aangesloten bij de stichting. Dit betekent dat zij verplicht waren hun werknemers bij de stichting aan te melden, pensioenpremies van het loon van de werknemers in te houden en deze premies samen met de verschuldigde werkgeversbijdrage aan de stichting af te dragen. Vanaf 1 januari 1996 zijn door de BV's voor een werknemer (de gewezen echtgenote van gedaagde) bewust geen pensioenpremies en werkgeversbijdragen meer afgedragen omdat BV 1 de werknemer had afgemeld bij de stichting. In maart 2012 wordt BV 2 failliet verklaard en BV 1 is in november 2011 ontbonden. De werknemer richt zich vervolgens tot de stichting omdat zij langer werknemer was dan het pensioenoverzicht weergeeft. De stichting is gehouden om aan de werknemer een pensioen uit te keren alsof de premiestortingen en de werkgeversbijdragen waren afgedragen tot en met 21 mei 2006. In de onderhavige procedure vordert de stichting van gedaagde als (indirect) bestuurder betaling van de niet afgedragen pensioenpremies en werkgeversbijdragen op grond van onrechtmatige daad.

De rechtbank stelt voorop dat wanneer een vennootschap wanpresteert of een onrechtmatige daad pleegt, de vennootschap voor de schade aansprakelijk is, en dat slechts onder uitzonderlijke omstandigheden ook de bestuurder aansprakelijk is wanneer hem persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Door de werknemer af te melden bij de stichting handelt gedaagde hooguit onrechtmatig tegen de werknemer, niet zonder meer jegens de

stichting, aldus de rechtbank. Het staat een bestuurder vrij sommige schuldeisers wel te betalen omdat dit noodzakelijk is voor het voortbestaan van de vennootschap en andere schuldeisers (voorlopig) niet te betalen. Het feit dat de bestuurder bewust de werknemer had afgemeld en wist dat de stichting de werknemer pensioen moest betalen en schade zou lijden door de ontbrekende premies en bijdragen, maakt dit niet anders. Enkel wanneer de bestuurder wist of redelijkerwijs behoorde te weten dat op het moment van afmelding in 1995 de ontbinding van BV 1 onafwendbaar was (in 2011) en geen reële kans bestond dat de BV haar verplichtingen jegens de stichting niet zou kunnen voldoen en geen verhaal zou kunnen bieden voor de schade, is sprake van bewuste betalingsonwil. Dit is niet gesteld. De rechtbank oordeelt dat gedaagde niet onrechtmatig heeft gehandeld jegens de stichting.

De rechtbank wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:1248

Zaaknummer: 5244223 CV EXPL 16-4412

Rechters: M.C.J. Heessels

Advocaten: S.C. Krekel en C.W. Langereis

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Stichting De Gelderhorst

OK. Enquête Stichting De Gelderhorst. Toewijzing beëindigingsverzoek in verband met het bereiken van een minnelijke regeling. Ten aanzien van een bezoldigingsverzoek zoekt de OK aansluiting bij de voor topfunctionarissen zonder dienstbetrekking geldende bezoldigingsmaxima uit hoofde van de Wet normering topinkomens.

Bij eerdere beschikking heeft de Ondernemingskamer (OK) een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Stichting De Gelderhorst ('De Gelderhorst') over de periode vanaf 1 oktober 2014, alsook een drietal onmiddellijke voorzieningen getroffen, waaronder de benoeming van drs. J.P. Rijsdijk ('Rijsdijk') tot voorzitter van de raad van toezicht van De Gelderhorst. Begin januari 2017 heeft mr. Frijlink namens het voltallige bestuur en de raad van toezicht van De Gelderhorst, en mede namens de ondernemings- en de cliëntenraad, de OK verzocht om het bevolen onderzoek en de getroffen onmiddellijke voorzieningen per maart 2017 te beëindigen. Tevens heeft mr. C.M. Insinger ('Insinger'), door de OK benoemd tot zelfstandig vertegenwoordigingsbevoegde bestuurder van De Gelderhorst, namens De Gelderhorst verzocht om aan Rijsdijk op de voet van artikel 2:357 lid 4 BW een beloning ten laste van De Gelderhorst toe te kennen van € 18.000 over de periode tot en met 31 december 2016.

De OK willigt het beëindigingsverzoek in, gelet op het feit dat de getroffen onmiddellijke voorzieningen een zodanige oplossing hebben geboden dat de verhouding en samenwerking tussen de verschillende organen van De Gelderhorst, en daarmee de bestuurlijke rust, is hersteld en besluitvorming over een aantal urgente onderwerpen tot stand is gekomen althans zodanig is voorbereid dat op korte termijn tot besluitvorming kan worden gekomen.

Ten aanzien van het bezoldigingsverzoek oordeelt de OK dat het, gelet op het bijzondere karakter van de functie van door de OK in een enquêteprocedure benoemde voorzitter van de raad van toezicht, gerechtvaardigd is voor toekenning van een beloning aan een persoon in die functie aansluiting te zoeken bij de voor topfunctionarissen zonder dienstbetrekking geldende

bezoldigingsmaxima (vgl. art. 2.2 Wet normering topinkomens ('WNT') en art. 2.1 lid 4 WNT jo. art. 4 Uitvoeringsbesluit WNT). Een andere opvatting zou volgens de OK ertoe leiden dat ernstig afbreuk kan worden gedaan aan de effectiviteit van onmiddellijke voorzieningen die nodig zijn vanwege de toestand waarin de rechtspersoon zich ten tijde van het treffen van die voorzieningen bevindt, terwijl het verzoek tot vaststelling van de vergoeding van Rijdsdijk, gelet op het bestede aantal uren, ruimschoots binnen het maximum blijft (van € 24.000 gemiddeld per maand). De OK wijst het bezoldigingsverzoek toe.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:767

Zaaknummer: 200.190.966/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, M.M.M. Tillema, A.J. Wolfs, P.R. Baart en F. van der Wel

Advocaten: H. Frijlink, J.W. Andringa en F.Q.M. de Rotte

Wetsartikelen: 2:349a lid 2 BW, 350 lid 1 BW en Wet normering topinkomens

RECHTSPRAAK

Erven/Museum Vastgoed Groep

Enquête. De Ondernemingskamer beslist dat het verzoek om vast te stellen dat sprake is geweest van wanbeleid van MVG en Tredamer en om bepaalde voorzieningen te treffen geen verdere beoordeling behoeft. Verzoekers dienen in hun verzoek niet-ontvankelijk te worden verklaard omdat partijen een minnelijke regeling hebben getroffen en de uitvoering hiervan inmiddels zodanig gevorderd is dat alle partijen de procedure wensen te beëindigen.

In deze zaak draait het onder meer om de in 1987 opgerichte Museum Vastgoed Groep ('MVG'). H bezat vijftig procent van de aandelen in MVG en is op 17 mei 2004 overleden. De erven van H, zijn kinderen, hebben de nalatenschap in 2004 als erfgenamen bij versterf onder het voorrecht van boedelbeschrijving aanvaard. In deze nalatenschap valt tevens het aan H toebehorende dertig procent-belang in Tredamer B.V. ('Tredamer'). Bij eerdere beschikkingen heeft de OK onder meer een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van MVG en van Tredamer en onmiddellijke voorzieningen getroffen. Verzoekers, de erven en de vereffenaar van de nalatenschap, hebben de OK verzocht vast te stellen dat sprake is geweest van wanbeleid van MVG en Tredamer en om bepaalde voorzieningen te treffen, onder meer strekkende tot ontbinding van MVG en Tredamer. Bij brief van 20 februari 2017 hebben verzoekers hun verzoek in deze procedure ingetrokken, omdat partijen een minnelijke regeling hebben getroffen en de uitvoering van de minnelijke regeling inmiddels zodanig gevorderd is dat alle partijen de procedure wensen te beëindigen.

De OK oordeelt dat het verzoek geen verdere beoordeling behoeft en dat de verzoekers in hun verzoek niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard. Dit brengt volgens de OK mee dat de getroffen onmiddellijke voorzieningen moeten worden beëindigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:765

Zaaknummer: 200.188.164/01 en 02 OK

Rechters: G.C. Makkink, A.C. Faber, M.M.M. Tillema, P.R. Baart en M.A. Scheltema

Advocaten: B.M. Katan, J. van Bekkum, L. Stoppels, R.P.J.L. Tjittes en J.W. de Jong

Wetsartikelen: 2:354 BW en 2:355 BW

RECHTSPRAAK

Celebration Panden & Celebration Benelux

OK, enquête. Verzoek tot verhoging van het budget voor het onderzoek naar het beleid en de gang van zaken in Celebration-vennootschappen.

Bij eerdere beschikkingen is een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Celebration Panden B.V. en Celebration Benelux B.V. In de onderhavige beschikking wijst de OK het verzoek van de onderzoeker tot verhoging van het onderzoeksbudget toe, omdat het niet onredelijk voorkomt en er door geen van de partijen bezwaar is geuit, behalve dat de curator van Celebration Benelux B.V. heeft aangegeven dat een eventuele verruiming van het onderzoeksbudget niet uit de boedel zal komen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:780

Zaaknummer: 200.193.363/01 OK

Rechters: A.J. Wolfs, J. den Boer en R.M. Beltzer

Advocaten: F. Aarts, A.G. Moeijes en A.J.A. Jansen

Wetsartikelen: 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Utrechtse belangenvereniging

Kortgedingprocedure van de oprichter van een belangenvereniging om deze laatste te verbieden uitvoering te geven aan besluiten tot voortijdige beëindiging van de huur- en beheerovereenkomst. De voorzieningenrechter oordeelt dat het besluit is aan te merken als een besluit tot ontbinding en dat de daartoe vereiste besluitvorming met gekwalificeerde meerderheid niet heeft plaatsgevonden.

Eiser heeft een belangenvereniging opgericht waarvan het statutaire doel onder meer is het verschaffen van woon- en/of werkruimte aan de leden – met hun gezinnen – die zich met de exploitatie en/of met de leiding bij de activiteiten van de vereniging bezighouden. Het doel van de vereniging wordt onder meer bereikt door het huren van een pand, aldus de statuten. Eiser c.s. is lid van de vereniging en huurt een woning. Door de ALV van de vereniging is met meerderheid van stemmen het besluit genomen tot opzegging van de huurovereenkomst en de beheerovereenkomst. Eiser c.s. vordert in kort geding (onder meer) een verbod op uitvoering van het besluit vanwege nietigheid/vernietigbaarheid van dit besluit aangezien het besluit in strijd is met de statuten van de vereniging. Gedaagden zijn de vereniging zelf en twee leden van de vereniging (tevens bestuurders van de vereniging).

Volgens de voorzieningenrechter heeft de instemming met de (voortijdige) beëindiging van de huurovereenkomst en de beheerovereenkomst tot gevolg dat de leden van de vereniging in de toekomst niet meer in het pand kunnen wonen en daar ook geen werkzaamheden meer kunnen verrichten, zodat dit in feite neerkomt op een besluit tot ontbinding van de vereniging gelet op het statutaire doel. Een besluit tot ontbinding dient volgens de statuten van de vereniging genomen te worden met twee derde meerderheid. De voorzieningenrechter oordeelt dat het besluit niet met twee derde stemmeerderheid is genomen en het daarom aannemelijk is dat een bodemrechter zal oordelen dat het besluit nietig is wegens strijd met de statuten (art. 2:14 lid 1 BW). De voorzieningenrechter overweegt voorts, voor het geval de bodemrechter hier anders over oordeelt, dat het aannemelijk is dat het besluit vernietigbaar is wegens strijd met de redelijkheid en billijkheid (art. 2:15 lid 1 sub b BW) omdat niet alle

belangen zijn afgewogen toen het besluit werd genomen (in het bijzonder dat eiser al dertig jaar in het pand woont en werkt).

De voorzieningenrechter verbiedt de vereniging uitvoering te geven aan het besluit tot voortijdige beëindiging van de huur- en beheerovereenkomst.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:1074

Zaaknummer: C/16/431446 / KG ZA 17-46

Rechters: P. Krepel

Advocaten: X.H.C. Woodhouse en O.C.A. Millaard

Wetsartikelen: 2:15 lid 1 sub b BW en 2:14 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Sovereign Trust (Netherlands)

OK, enquête. Aanwijzing van vereffenaar in navolging op eerdere beschikking.

Bij eerdere beschikkingen heeft de OK onder meer verstaan dat uit het verslag van het onderzoek blijkt van wanbeleid van Sovereign Trust (Netherlands) B.V. ('STN'), STN ontbonden, de eerdere benoeming van een bestuurder verlengd totdat de ontbinding van STN onherroepelijk zal zijn geworden en een nader aan te wijzen en aan partijen bekend te maken persoon tot vereffenaar benoemd. In de onderhavige beschikking stelt de OK vast dat tegen voornoemde beschikkingen geen cassatie is ingesteld en daarom als vereffenaar wordt benoemd mr. P.R.W. Schaink te Amsterdam.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:764

Zaaknummer: 200.163.122/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar en M.M.M. Tillema

Advocaten: M.J. Meerman-de Vries, D.G. Veldhuizen, D.S. de Waard, R.G.J. de Haan en C.G.E. Prenger

Wetsartikelen: 2:356 BW

RECHTSPRAAK

Nederlands-Israëlitische Instelling voor Sociale Arbeid

Conclusie van A-G Timmerman in de prejudiciële procedure inzake de Nederlands-Israëlitische Instelling voor Sociale Arbeid over de vraag of kerkgenootschappen en zelfstandige onderdelen dan wel lichamen daarvan in de zin van artikel 2:2 lid 1 BW door toepassing van artikel 2:18 BW kunnen worden omgezet in een andere rechtsvorm en omgekeerd.

Deze prejudiciële procedure betreft een verzoek van de Nederlands-Israëlitische Instelling voor Sociale Arbeid ('NIISA'), een zelfstandig onderdeel van het kerkgenootschap Nederlands-Israëlitische Hoofdsynagoge te Amsterdam ('NIHS'), om een machtiging ex artikel 2:18 lid 4 BW om zich om te zetten in een stichting (in de zin van art. 2:285 BW). De Rechtbank Amsterdam heeft de Hoge Raad verzocht een prejudiciële beslissing te geven over, kort gezegd, de vragen (i) of artikel 2:18 BW omtrent omzetting van rechtspersonen (ingevolge het bepaalde in art. 2:2 lid 2 BW) overeenkomstig kan worden toegepast ten aanzien van kerkgenootschappen, alsmede hun zelfstandige onderdelen en lichamen waarin zij zijn verenigd, (ii) of het daarbij uitmaakt of het gaat om de omzetting van een kerkgenootschap (dan wel zelfstandig onderdeel/lichaam) in een andere rechtsvorm, of dat het gaat om de spiegelbeeldige situatie, en (iii) hoe ver de rechtbank dient te gaan in haar onderzoek, gegeven het feit dat kerkgenootschappen worden geregeerd door hun eigen statuut.

In zijn conclusie komt A-G Timmerman na een analyse van de parlementaire geschiedenis van artikel 2:2 BW en van de literatuur tot de slotsom dat niet valt in te zien waarom de aard van een kerkgenootschap zich er in het algemeen tegen verzet dat een kerkgenootschap zich omzet in een andere rechtsvorm. Het lijkt hem op gespannen voet te staan met de inrichtingsvrijheid die een kerkgenootschap op grond van artikel 2:2 lid 2 BW toekomt om een kerkgenootschap de mogelijkheid te ontzeggen zich op een andere wijze te organiseren door middel van omzetting in de zin van artikel 2:18 BW, temeer nu kerkgenootschappen ook de mogelijkheid hebben om zich te splitsen en te fuseren indien het statuut en de aard der onderlinge verhoudingen dit toestaat.

Ook de spiegelbeeldige omzetting van een in artikel 3 BW genoemde rechtspersoon naar een kerkgenootschap acht A-G Timmerman mogelijk. Omzetting in de zin van artikel 2:18 BW heeft volgens hem primair betrekking op de in artikel 2:3 BW genoemde privaatrechtelijke rechtspersonen. Wordt met een omzetting buiten het bestek van artikel 2:3 BW getreden omdat omzetting plaatsvindt naar een kerkgenootschap, dan kan dit slechts met analoge toepassing van artikel 2:18 BW via artikel 2:2 BW.

Wat betreft het onderzoek door de rechtbank merkt A-G Timmerman op dat artikel 2:18 lid 5 BW ten dele een oordeel vergt over de vraag of de formaliteiten die voor een besluit tot omzetting op grond van de wet of het statuut gelden zijn nageleefd, en dat de rechter erop bedacht dient te zijn dat hij inmenging in geloofszaken dient te vermijden, maar voor het overige hij de voornoemde bepaling zoals gebruikelijk moet toepassen, tenzij de omzetting in strijd is met het statuut van het kerkgenootschap of met de aard der onderlinge verhoudingen daarin. Volgens A-G Timmerman dient de rechter bij de toepassing van zijn beoordelingsvrijheid erop bedacht te zijn dat hij aan het desbetreffende kerkgenootschap een zekere vrije beleidsruimte dient te laten. In abstracto valt hierover weinig te zeggen; het beleid van de rechter zal in concrete zaken gestalte dienen te krijgen, aldus A-G Timmerman.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2017

ECLI: ECLI:NL:PHR:2017:114

Zaaknummer: 16/05148

Rechters: L. Timmerman

Wetsartikelen: 2:2 lid 1 BW en 2:18 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Vrienden van de Gaykrant (SVGK)

Vordering van de Stichting Vrienden van de Gaykrant tegen haar voormalige bestuurder tot schadevergoeding wegens teruggevorderde overheidssubsidie. De rechtbank oordeelt dat de stichting onvoldoende heeft gesteld/onderbouwd om te kunnen aannemen dat sprake is geweest van persoonlijk ernstig verwijtbaar handelen door de voormalig voorzitter en dat dit de oorzaak is geweest van de intrekking van de subsidie.

Gedaagde was hoofdredacteur van het door hem opgerichte tijdschrift De Gay Krant, en directeur en enig aandeelhouder van de Best Publishing Group B.V. (BPG) die de krant uitgaf. Ook was gedaagde lange tijd voorzitter van de door hem opgerichte Stichting Vrienden van de Gaykrant ('SVGK'). Aan deze stichting is voor lange tijd door de minister (van OCW) subsidie toegekend voor een project 'opstart digitale ontmoetingsplaats minderjarige homoseksuele jongeren'. De accountant van SVGK heeft na een audit van de Auditdienst Rijk van het ministerie van Financiën een goedkeurende verklaring ingetrokken, waarop de subsidie van 2012 werd herzien en in totaal € 206.833 subsidie is teruggevorderd van SVGK.

In de onderhavige procedure vordert SVGK dit bedrag terug van haar voormalig bestuurder, alsmede een verklaring voor recht dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld en schadeplichtig is jegens SVGK. Hieraan legt zij ten grondslag dat gedaagde heeft gehandeld in strijd met de statuten, frauduleus heeft gehandeld door privé subsidiegeld aan te wenden en hij in strijd met artikel 2:10 BW heeft gehandeld door een ondeugdelijke administratie te voeren.

De rechtbank overweegt dat SVGK niet heeft aangetoond wat het causaal verband is tussen de beweerde schending van de statuten en de terugvordering van de subsidie. Voorts is de rechtbank van oordeel dat het feit dat gedaagde facturen heeft gevraagd op naam van SVGK volgens de rechtbank nog niet betekent dat sprake is van frauduleus handelen, terwijl uit de door SVGK overgelegde stukken ook niet geconcludeerd kan worden dat gedaagde subsidiegeld heeft gebruikt om domeinnamen die hij privé gebruikte te bekostigen. Ook voor

het verwijt van een ondeugdelijke administratie heeft SVGK volgens de rechtbank een summiere onderbouwing gegeven. Hiermee kan het beroep op bestuurdersaansprakelijkheid naar het oordeel van de rechtbank niet worden toegewezen, noch het beroep op de onrechtmatige daad. Ten aanzien van het beroep van SVGK op de Beklamel-norm voert gedaagde aan dat het hier geen terugbetalingsverplichting jegens SVGK betreft maar een verplichting tot uitvoering van de gesubsidieerde projecten, die ook is nagekomen. Dit verweer slaagt volgens de rechtbank.

De vorderingen van SVGK worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 15-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:725

Zaaknummer: C/01/300000 / HA ZA 15-724

Rechters: R. Kluin, W.A.H.A. Schnitzler-Strijbos en M.J.M.A. van der Put

Advocaten: O. Hammerstein en P.C. Schouten

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Alkmaarse vastgoed-BV

Kort geding vordering tot verkoop van aandelen door medeaandeelhouder. Geen totstandkoming overeenkomst door ontbreken overeenstemming over een niet onbelangrijk deel daarvan.

Eiser en gedaagde zijn ieder vijftig procent aandeelhouder in Vastgoed B.V. ('de vennootschap'). De vennootschap is door middel van bancaire financiering eigenaar van een wooncomplex en een stuk grond. Partijen waren tevens de enige twee aandeelhouders van Aannemersbedrijf B.V. ('het aannemersbedrijf'). Nadat partijen in 2013 besloten uit elkaar te gaan heeft eiser de aandelen van gedaagde in het aannemersbedrijf overgenomen. In 2014 zijn partijen in onderhandelingen getreden over de koop en verkoop van de aandelen in de vennootschap. Eiser vordert in dit kort geding primair dat gedaagde wordt veroordeeld tot het leveren van de aandelen tegen de afgesproken koopprijs en subsidiair dat gedaagde bijdraagt voor de aflossing van de financiering van het wooncomplex en van de grond.

Met betrekking tot de primaire vordering overweegt de voorzieningenrechter dat tussen partijen geen overeenkomst tot stand is gekomen nu partijen geen overeenstemming hebben bereikt over een niet onbelangrijk deel van de overeenkomst, namelijk de garantieaanspraken voor de reeds opgeleverde projecten en eventuele fiscale claims en naheffingen van de vennootschap. Ten aanzien van de subsidiaire vordering overweegt de voorzieningenrechter dat er geen overeenkomst tot stand is gekomen voor de overdracht van de aandelen maar dat de aflossingsverplichting van de vennootschap wel is toegenomen omdat gedaagde niet meer in privé aansprakelijk is, waardoor het redelijk is dat gedaagde zal meebetalen aan de aflossing van de financiering bij de bank naar rato van de gehouden aandelen, conform de oorspronkelijke afspraak tussen partijen.

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van eiser toe.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:1589

Zaaknummer: C/15/252048 / KG ZA 16-947

Rechters: J.H. Gisolf

Advocaten: E. Hoekstra en M.V. Vermeij

RECHTSPRAAK

Ondernemingsraad Holland Casino/Holland Casino

Medezeggenschap. De OK oordeelt dat Holland Casino in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen tot juridische afsplitsing van het gehele vermogen van Stichting Holland Casino naar een nieuw op te richten N.V. en ontbinding van Stichting Holland Casino als zodanig, waarna de Staat der Nederlanden de aandelen in Holland Casino N.V. via een liquidatie-uitkering van de Stichting Holland Casino zal verkrijgen.

Deze zaak betreft een geschil tussen de ondernemingsraad van Holland Casino ('OR') en de Stichting Holland Casino over de, in weerwil van een negatief advies genomen besluit, juridische afsplitsing van het gehele vermogen van Holland Casino naar een nieuw op te richten naamloze vennootschap Holland Casino N.V. waarbij alle aandelen in het kapitaal in eerste instantie worden gehouden door Holland Casino en de ontbinding van de stichting Holland Casino als zodanig, waarna de Staat der Nederlanden de aandelen in Holland Casino N.V. via een liquidatie-uitkering van de stichting Holland Casino zal verkrijgen. Holland Casino wenst de voor haar gekunstelde rechtsvorm van de stichting om te vormen naar de modernere en meer transparante rechtsvorm van de naamloze vennootschap, zodat er duidelijke kapitaalbeschermingsregels en duidelijke bevoegdheidsregels gelden, en zij met een moderne governance-structuur beter kan inspelen op eventuele wijzigingen op de kansspelmarkt, gemakkelijker kapitaal kan aantrekken en ook toekomstbestendig wordt, dit laatste gelet op nog aanhangige wetsvoorstellen die dwingend voorschrijven dat een vergunninghouder onder de Wet op de kansspelen de rechtsvorm van een kapitaalvennootschap heeft. De OR acht daarentegen de bestaande governance-structuur niet onduidelijk en ook toereikend om de door Holland Casino genoemde doelen te bereiken, en verzoekt in de onderhavige procedure de Ondernemingskamer (OK) onder meer voor recht te verklaren dat Holland Casino in redelijkheid niet tot het voornoemde besluit heeft kunnen komen.

De OK oordeelt dat de door de OR aangevoerde argumenten niet maken dat Holland Casino

niet in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen haar rechtsvorm om te vormen. Daartoe overweegt de OK, kort gezegd, dat het voldoende is dat Holland Casino verwacht dat zij als naamloze vennootschap ruimere mogelijkheden heeft als gevolg van de duidelijkere structuur. Dat de OR zich verzet tegen de gekozen wijze van omvorming en de positie van de Staat als beoogd aandeelhouder, omdat er geen rechtvaardiging zou zijn de Staat als financieel-economisch gerechtigde te zien en het vermogen 'beklemd' en in beheer bij de Stichting zou moeten blijven, maakt volgens de OK niet dat Holland Casino in redelijkheid niet tot het besluit heeft kunnen komen, omdat de positie van de Staat materieel gezien reeds in hoge mate vergelijkbaar is met de positie van een aandeelhouder in een kapitaalvennootschap en het formeel aandeelhouderschap van de Staat in overeenstemming is met de huidige economische werkelijkheid. Verder is de OK van oordeel dat het gegeven dat de Staat de enige gerechtigde is tot winstafdracht en tot het liquidatiesaldo, niet maakt dat de in het besluit gekozen wijze van omvorming niet in redelijkheid kon worden genomen.

De OK wijst het verzoek af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:275

Zaaknummer: 200.203.577/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar, M.M.M. Tillema, P.G. Boumeester en S. ten Have

Advocaten: I.A. de Brouwer, M.C.J. Reijrink, M.B. Kerkhof en B.W. Roelvink

Wetsartikelen: 2:18 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder VvE/VvE

Vordering van een VvE tegen haar gewezen bestuurder op grond van onrechtmatige daad naar aanleiding van de betaling van beweerdelijk valse facturen. Het hof oordeelt dat de bestuurder zijn bevoegdheid verregaand heeft overschreden door welbewust facturen ter betaling in te dienen die geen betrekking hadden op daadwerkelijk ten behoeve van het appartementencomplex gemaakte onderhoudskosten en door ruim meer dan het maximumbedrag aan kosten ten laste van de VvE te brengen.

De heer X ('appellant') was bestuurder van een Vereniging van Eigenaars ('de VvE'). De administratie van de VvE wordt beheerd door Verenigde Administratiekantoren voor VVE-Beheer B.V. ('het administratiekantoor'). Appellant heeft een aantal ten name van 'Lampenwelt' gestelde facturen (waarin wordt verwezen naar de bestelling van armaturen) ter betaling ingediend bij de VvE. Op verzoek van de VvE heeft Lampenwelt een factuur bekeken en verklaard dat die factuur niet van haar afkomstig is. Ook is op verzoek van de VvE een onderzoek verricht waarin geconcludeerd is dat de in de facturen genoemde armaturen niet in het appartementencomplex zijn geïnstalleerd. De VvE heeft appellant ontheven uit zijn functie van bestuurder.

Het gaat in deze procedure om de vraag of appellant, in zijn hoedanigheid van bestuurder van de VvE, onrechtmatig jegens de VvE heeft gehandeld. Meer in het bijzonder ligt ter beoordeling voor of appellant een ernstig verwijt kan worden gemaakt ter zake de vervulling van zijn bestuurstaak. Het hof stelt in dit verband voorop dat artikel 5:131 lid 3 BW bepaalt dat, voor zover de statuten niet anders bepalen, het bestuur van de VvE de middelen van de vereniging beheert en zorgdraagt voor de tenuitvoerlegging van de besluiten van de vergadering van eigenaars.

De VvE heeft, kort gezegd, schadevergoeding gevorderd van circa € 20.000. Aan die vordering heeft de VvE ten grondslag gelegd dat appellant gefingeerde facturen betreffende de levering

van armaturen bij de VvE heeft ingediend. De VvE stelt dat er geen armaturen aan de VvE zijn geleverd en dat appellant de VvE heeft opgelicht.

Volgens het hof heeft appellant (i) niet (voldoende) betwist dat de door hem bij de VvE ingediende facturen vals zijn en niet van Lampenwelt afkomstig en (ii) zijn verweer dat de VvE daadwerkelijk armaturen geleverd heeft gekregen, onvoldoende gemotiveerd, mede ook gelet op de uitkomst van voormeld onderzoek. Het hof komt gelet op alle omstandigheden tot de conclusie dat appellant zijn bevoegdheid als bestuurder verregaand heeft overschreden door welbewust facturen ter betaling c.q. vergoeding bij de VvE in te dienen die geen betrekking hadden op daadwerkelijk ten behoeve van het appartementencomplex gemaakte onderhoudskosten. Ook heeft appellant zijn bevoegdheid als bestuurder overschreden door ruim meer dan het maximumbedrag aan kosten ten laste van de VvE te brengen.

Het hof is van oordeel dat appellant van deze wijze van handelen (buiten zijn bevoegdheid) een (zeer) ernstig verwijt kan worden gemaakt en merkt daarbij het volgende op. Appellant diende als bestuurder op de hoogte te zijn van, en zich te houden aan de binnen de VvE geldende bevoegdheidsregels ter zake van het doen van uitgaven ten laste van de VvE en buiten twijfel staat dat een bestuurder geen kosten ten laste van de rechtspersoon mag brengen die niet daadwerkelijk ten behoeve van de rechtspersoon zijn gemaakt. Het hof overweegt verder nog dat appellant, die stelt dat niet alleen hij maar ook de kascommissie en het administratiekantoor akkoord waren met de betaling van de facturen door de VvE, zich niet achter anderen kan verschuilen. Hij dient als bestuurder zelf op de hoogte te zijn van zijn bevoegdheden en deze in acht te nemen.

Aan de eigen verantwoordelijkheid van appellant als bestuurder doet volgens het hof ook niet af dat de bestuurswerkzaamheden van appellant als vrijwilligerswerk moeten worden aangemerkt. Ook als vrijwilliger was appellant gebonden aan de regels omtrent de bevoegdheid van het bestuur van de VvE. De door appellant gestelde betrokkenheid van medebestuurders bij of wetenschap van deze bestuurders van het declareren van de facturen, doet – wat daar verder ook van zij – niet af aan de ernst van de verwijtbaarheid van het handelen van appellant, temeer nu het juist appellant zelf is geweest die de facturen ter betaling aan de kascommissie van de VvE heeft aangeboden.

Het hof wijst de vordering toe.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 13-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:3814

Zaaknummer: 200.117.301/01

Rechters: M.E. Honée, E.J. van Sandick en H.J.M. Burg

Advocaten: C.I. Zaad en Y.H. van Ballegooijen

Wetsartikelen: 5:131 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Lodder/Locotax

Vordering tot nakoming van een aandelenverkoopovereenkomst, alsmede tot afrekening van de rekening-courantverhouding en betaling van goodwill na opzegging lidmaatschap maatschap. Het hof oordeelt dat ontbinding van de overeenkomst niet gerechtvaardigd was en dat de afrekening dient te geschieden naar de stand van haar kapitaal- en goodwillrekening per datum beëindiging lidmaatschap.

Locotax B.V. (hierna: Locotax) is lid geweest van de maatschap Lodder & Co ('Lodder'). Haar maten waren onder meer Hassel Holding B.V. (hierna: Hassel) en H. de Diemsche Beuck B.V. (hierna: DDB). Eind 2000 heeft Locotax haar lidmaatschap opgezegd per 31 december 2000 en daarbij aangegeven dat deze opzegging tevens de aanbidding van het pakket aandelen in Loda Holding B.V. (hierna: Loda) omvat. In de onderhavige procedure vordert Locotax hoofdelijke veroordeling van Lodder c.s. tot betaling van haar vordering op de maatschap uit rekening-courant (hierna: kapitaalrekening), alsmede van de door Locotax opgebouwde goodwill. Daarnaast heeft Locotax hoofdelijke veroordeling van Hassel en DDB gevorderd tot nakoming van de overeenkomst ter zake de verkoop door Locotax van de door haar gehouden aandelen in Loda aan Hassel en DDB (hierna: Loda-overeenkomst), en een verklaring voor recht gevorderd dat DDB ten onrechte is overgegaan tot buitengerechtelijke ontbinding van de Loda-overeenkomst. De rechtbank heeft geoordeeld dat het lidmaatschap van Locotax van beide maatschappen is geëindigd op 31 december 2000, dat DDB ten onrechte is overgegaan tot buitengerechtelijke ontbinding van de Loda-overeenkomst, zodat DDB geen vordering heeft op Locotax. Daarnaast heeft de rechtbank DDB veroordeeld tot nakoming van haar verplichtingen uit hoofde van de Loda-overeenkomst. Hiertegen richten zich het principaal en incidenteel hoger beroep.

Ten aanzien van de Loda-overeenkomst oordeelt het hof dat deze slechts van kracht is geworden tussen Locotax en DDB en dus niet ook met Hassel, en ontbinding ervan door DDB in dit geval niet gerechtvaardigd was in verband met de bijzondere aard van de aan Locotax verweten tekortkoming. Daartoe overweegt het hof dat DDB zich, evenzeer als Locotax,

bewust had moeten zijn van de blokkeringsregeling in de statuten van Loda en de mogelijke gevolgen van de niet-nakoming daarvan in de verhouding tot Hassel. DDB kan de tekortkoming in de levering die is ontstaan als gevolg van het door Hassel gedane beroep op die blokkeringsregeling niet aan Locotax tegenwerpen, aldus het hof.

Hassel heeft betoogd dat alsnog aanbidding dient plaats te vinden op de in de statuten van Loda bepaalde wijze, omdat een dergelijke aanbidding nog niet heeft plaatsgevonden. Het hof passeert dit betoog. Hassel heeft immers nagelaten aan Locotax aan te geven dat zij verlangde dat Locotax zou voldoen aan de in de statuten voorgeschreven procedure, terwijl Locotax reeds eind 2000 heeft meegedeeld dat zij, indien gewenst, daaraan zou voldoen. Het hof is van mening dat Hassel onvoldoende gemotiveerd weersproken heeft dat deze brief ook Hassel heeft bereikt nu zij ook lid was van de maatschap. Het had daarom op de weg van Hassel gelegen om haar verlangen dat de aandelen in Loda op de formele wijze zouden worden aangeboden, terstond aan Locotax kenbaar te maken. Nu zij dit heeft nagelaten, is het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar dat zij thans, tien jaar na de aanbiddingsbrief, Locotax wenst te houden aan de statutaire aanbiddingsregeling. Het hof veroordeelt Locotax wel om medewerking te geven aan de procedure uit de statuten van Loda, met dien verstande dat de onafhankelijke deskundige de verkoopwaarde van de aandelen zal waarden per 11 november 2000.

Wat betreft de te hanteren datum voor vaststelling van de hoogte van de af te rekenen rekening-courantvordering en goodwillvordering van Locotax overweegt het hof dat uit de tekst van de maatschapsovereenkomst niet kan worden afgeleid dat ook bij beëindiging van het lidmaatschap voor de vaststelling van de stand van de kapitaalrekening en goodwillrekening uitgegaan moet worden van een extra kalenderjaar na de beëindiging. De wijze waarop partijen uitvoering hebben gegeven aan de maatschapsovereenkomst na de opzegging door Locotax van haar lidmaatschap brengt hier geen verandering in. Het hof komt aldus tot de slotsom dat aan Locotax een uitkering moet worden gedaan naar de stand van haar kapitaal- en goodwillrekening, berekend naar de datum 31 december 2000.

Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis, op de hiervoor genoemde veroordeling tot medewerking na.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-12-2010

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2010:3076

Zaaknummer: 104.003.850

Rechters: C.G. ter Veer, A.A. van Rossum en S.B. Boorsma

Advocaten: W.A.J. Hagen, A.A. van Rossum en S.B. Boorsma

Wetsartikelen: 6:265 BW